

Pogovor z otrokom

Poslušaj me, sin moj. To ti govorim, ko ležiš in spiš z rokico potisnjeno pod lice in s svetlimi kodri, vlažno prilepljenimi ob razgreto čelo. Potihoma sem se prikradel v tvojo sobo. Le nekaj minut prej — ko sem sedel v knjižnici in bral časopis — me je spreletel kes. Z občutkom krivde sem prišel k tvoji postelji.

Spoznanje me je obšlo, sin moj: grd sem bil s teboj. Oštel sem te, ko si se pripravljaj za šolo, ker si si le z mokrim robcem potegnul prek obraza. Zagovarjati si se moral, ker si nisi očistil čevljev. Z jezo sem te podučeval, ko si vrgel svojo igračo na tla.

Pri zajtrku sem ti spet očital. Razlil si mleko, prehitro pogoltnil žemljo, se oprl z lakti na mizo. Ko pa si stekel od mize k igri in sem se odpravljaj na postajo, si se obrnil, mi pomahal z roko in zaklical: »Na svidenje očka!« Namršil sem obrvi in odvrnil: »Drži se pokonci! Potisni ramena nazaj!«

Nato, pozno popoldne, se je poduk pričel znova. Ko sem prišel domov, sem te zalotil, kako si se plazil po kolenih. Luknje so bile v tvojih nogavicah. Ponižal sem te pred vrstniki, ko si moral pred mano korakati domov. Nogavice so danes drage, sem ti razlagal, in če bi jih moral sam kupovati, bi bil pazljivejši.

Ko sem nato spet sedel za mizo s časopisom v roki in si ti boječe, s ponižnim pogledom vstopil, sem se jezno zazrl vate, ker si me prekinil. Obotavljal si se pri vratih — se spomniš? »Kaj vendar hočeš?« sem prhnil. Nič nisi rekel. Naglo si šinil proti meni, vrgel roke okoli mojega vratu in me poljubil. Tvoje tanke ročice so se me oklenile z ljubeznijo in te tudi to, da sem te zanemarjal, ni moglo zavrniti. In potem si odšel po stopnicah navzgor.

Bilo je kmalu za tem, sin moj, ko mi je časopis zdrknil iz rok in prevzela me je tesnoba. Kaj je storila navada? Navadil sem se odkrivati tvoje napake, te grajati. To je bilo moje plačilo, da si tako ljubek otrok. Pa ne, da te ne bi imel rad; le preveč sem zahteval od mladosti. Meril sem te z merilom svojih let.

In vendar je toliko dobrega, plemenitega in pristnega v tvojem značaju. Tvoje drobno srce je tako veliko in široko. To si pokazal s tem, da si planil k meni in me poljubil za lahko noč. To je bilo nocoj dovolj, sin moj. V temi sem prišel osramočen k tvoji postelji.

To je pičlo vračilo; vem, da teh stvari ne bi razumel, če bi ti jih pravil, ko si buden. Toda, jutri ti bom pravi očka. S tabo se bom podil naokoli, trpel, če boš trpel ti, ter se smejal, če se boš ti smejal. Ugriznil se bom v jezik, če bodo nanj prišle nepotrpežljive besede. Vedno si bom ponavljal pripev: »Navsezadnje je le deček — majhen deček.«

Bojim se, da sem ravnal s teboj kot z odraslim. Toda, ko te sedaj opazujem, sin moj, skrčenega v tvoji posteljici, vidim, da si še otrok. Včeraj si še ležal v naročju svoje matere, z glavo na njeni rami. Preveč sem zahteval, preveč.

Prev. M. Potrč

Čeprav smo majhna država, smo z velikim duhom našega ljudstva v najbolj kritičnih trenutkih svoje zgodovine pokazali, da smo zmožni ubraniti svoje pridobitve. V boju proti komurkoli moremo ubraniti svojo neodvisnost. Pri tem pa moramo enotno gledati na to, kaj je najpomembnejše za vso skupnost — na bratstvo in enotnost. Samo tako smo lahko steber odpora proti poskusom od zunaj, da bi nas znotraj spodkopali.

(Iz referata na X. kongresu ZKJ, 1974)

TITO